

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **V. O.**, zastoupená Mgr. Marianem Babicem, advokátem se sídlem Nákladní 3002/2, Opava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 11. 2018, č. j. 22 A 20/2016 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Dolní Benešov (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 4. 5. 2015, č. j. Výst. 57/14/Roš (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), bylo rozhodnuto o změně využití území pro účely hřbitova na pozemku parc. č. 569 (zahrada) v katastrálním území Dolní Benešov (dále jen „*pozemek hřbitova*“). Žalobkyně, která je vlastníkem sousedních pozemků parc. č. X, podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015, č. j. MSK 81312/2015, odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 22 A 20/2016 – 44, zamítl jako nedůvodnou žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Pro potřeby posouzení důvodnosti kasační stížnosti je podstatné níže uvedené vypořádání žalobní námitky krajským soudem, které je rekapitulováno níže.

[3] Krajský soud k námitce žalobkyně ohledně hladiny spodní vody a možných záplav na pozemku hřbitova uvedl, že není pravdou, že by se správní orgány touto otázkou nezabývaly. Poukázal na to, že si pořídily nezbytné podklady (závazné stanovisko Krajské hygienické stanice ze dne 3. 12. 2014, jež bylo v odvolacím řízení potvrzeno stanoviskem Ministerstva zemědělství,

dále pak stanovisko správce Povodí Odry ze dne 26. 2. 2014 a vyjádření Městského úřadu Hlučín ze dne 11. 3. 2015). Žalovaný pak v rozhodnutí ze dne 16. 12. 2015 k riziku záplav a zvýšení spodní vody uvedl, že ze stanoviska Povodí Odry a z územního plánu města Dolní Benešov plyne, že se dotčené pozemky nenacházejí v záplavovém území.

[4] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatelka namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, že pozemek hřbitova není vhodný k pohřbívání, jelikož v místě dochází k záplavám, které by mohly vést k poškození hrobů a kontaminaci studny, půdy či jiných částí jejího pozemku, který s parc. č. 569 sousedí. Stěžovatelka pak stručně shrnula obsah příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku (viz odstavec [3] výše). Podle ní krajský soud její žalobní námitku „zřejmě terminologicky nepřesně vyhodnotil“. Nepostačuje konstatování krajského soudu, že pozemky neleží v záplavovém území. To podle stěžovatelky pouze znamená, že nehrozí jejich poškození vodou, která se vylije z vodních toků nebo vodních nádrží.

[6] Stěžovatelka však ve správním řízení i v řízení před krajským soudem poukazovala na to, že při dlouhotrvajících deštích dochází na pozemku hřbitova k nasycení půdy vodou a ke kolapsu kanalizačního systému. Důsledkem toho pak je, že se **dešťová voda** (zvýraznění přidala stěžovatelka) valí po povrchu a zatopuje nemovitosti stojící jí v cestě (včetně pozemků stěžovatelky). Stěžovatelka je přesvědčena, že argumentace krajského soudu nedopadá na takto vyloženou žalobní námitku ohledně možného ohrožení dešťovou vodou. Odkazuje na zákonnou definici záplavového území, kterým se podle § 66 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), rozumí *administrativně určené území, které může být při výskytu přirozené povodně zaplaveno vodou*. Povodeň je pak definována jako *výrazné zvýšení hladiny vodních toků nebo jiných povrchových vod, při kterém voda již zaplavuje území mimo koryto vodního toku a může způsobit škody* (viz § 64 vodního zákona). Podle jejích slov tedy záplavové území nezohledňuje výskyt vody, která se šíří z jiných důvodů, než je povodeň.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje její zamítnutí. Vymezuje se proti výše uvedeným tvrzením stěžovatelky. Zdůrazňuje, že pokud bylo dokazováním ve správním řízení zjištěno, že dotčené pozemky se nenacházejí v záplavovém území, pak se toto zjištění týká také případných povodní způsobených dešťovými, respektive srážkovými vodami. V této souvislosti poukázal na to, že srážkové vody po dopadu na zem lze podřadit pod pojem „jiné povrchové vody“.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud nevypořádal žalobní námitku týkající se možného ohrožení jejích pozemků dešťovou vodou. Nejvyšší správní soud z žaloby ověřil, že v ní stěžovatelka tvrdila, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s její námitkou, že předmětný pozemek **není vhodný k pohřbívání z důvodu vysoké hladiny spodní vody zejména proto, že v místě dochází k záplavám,**

pokračování

kteřé by mohly vést k poškozování hrobů a kontaminaci studny, půdy či jiných částí jejich pozemků. K tomu pouze dodala, že stanovisko Povodí Odry (kteřé bylo podkladem pro rozhodnutí žalovaného – pozn. soudu) vycházelo z obvyklého stavu spodní vody a vodního toku (nikoli ze situace při záplavách). Krajský soud v reakci na tuto námitku odkázal na stanoviska příslušných orgánů a další podklady (v podrobnostech viz strana 3 napadeného rozsudku nebo shrnutí příslušné argumentace krajského soudu v odstavci [3] tohoto rozsudku), ze kterých vycházel žalovaný při posuzování odvolání stěžovatelky.

[11] Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatelka v žalobě naopak žalovanému nevytýkala, že se nezabýval tím, zda její pozemky mohou být ohroženy **dešťovou vodou**, jak zdůrazňuje v kasační stížnosti. Je tedy zřejmé, že argumentace krajského soudu přiléhavě reaguje na námitky, které uplatnila v žalobě. Jejich stručné vypořádání krajským soudem odpovídá tomu, že tyto námitky byly v žalobě shrnuty pouze do dvou krátkých souvětí uvozených slovy „*pro úplnost žalobci namítají*“, které blíže nebyly rozvedeny. Napadený rozsudek tedy není nepřezkoumatelný, jelikož krajský soud se tvrzeného pochybení (nevypořádání námitky ohledně možného ohrožení pozemků stěžovatelky dešťovou vodou) nedopustil.

[12] Ve skutečnosti je tomu totiž tak, že stěžovatelka až v kasační stížnosti dodatečně rozšiřuje své žalobní tvrzení, konkrétně předkládá námitku o významu dešťových či povrchových vod, svůj výklad citovaných ustanovení vodního zákona a pojmů *záplavové území* a *povodeň* (viz odstavec [6] tohoto rozsudku). Tato tvrzení jsou však nepřípustnými novotami podle § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s., jelikož nemají svůj předobraz v žalobě, respektive jsou na hranici nově uplatněných námitek. Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatelka nemohla důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, a proto se Nejvyšší správní soud tvrzeními shrnutými v odstavci [6] tohoto rozsudku dále nezabýval (vyjma pasáže, která je *obiter dictum* tohoto rozsudku; viz odstavec [14] níže).

[13] Pro úplnost kasační soud uvádí, že neshledal ani jiný důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Jedná se o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o relevantní odůvodnění, z něhož je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 71, a rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

[14] Nad rámec shora uvedeného lze dodat, že ani argumentace stěžovatelky, kterou uplatnila teprve v kasační stížnosti - že záplavové území nezohledňuje riziko zaplavení předmětných pozemků dešťovou vodou - by nemohla vést k pro ni příznivějšímu rozhodnutí. Podle § 66 odst. 1 vodního zákona se záplavovým územím rozumí administrativně určené území, které může být při výskytu přirozené povodně zaplaveno vodou. Z § 64 odst. 1 vodního zákona pak vyplývá, že povodně je mimo jiné stav, kdy voda může způsobit škody tím, že z určitého území nemůže dočasně přirozeným způsobem odtékat nebo její odtok je nedostatečný, případně dochází k zaplavení území při soustředěném odtoku **srážkových vod**. To samé zákonné ustanovení rovněž stanoví, že povodeň může být způsobena přírodními jevy, zejména táním, **dešťovými srážkami** nebo chodem ledů (přirozená povodeň). Nejvyšší správní soud proto přisvědčuje žalovanému, že z výše uvedené zákonné úpravy je zřejmé, že záplavové území zohledňuje také vznik povodně způsobených dešťovými, respektive srážkovými vodami.

[15] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 10. července 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu